

EDODNJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 11.

V četrtek 3. mal. travna.

1851.

Od nekterih napak in potreb sedanjiga časa.

Ena pglavitna napaka pričujočiga časa je splošno, nezmerno poganjanje za časno imetje in vzivanje. Uzrok tega silniga poželenja in poganjanja je ravno to, ker se namen človeškiga življenja krivo umé; ker se samo to sedanje življenje v mislih ima, in se na večno pozabi; ker se le po sladnim vzivanju pričujočiga življenja hrepeni, in se pozabi na besedo od Boga izrečeno: „V potu svojiga obraza boš jedel svoj kruh“. Kaj bo ljudi, ki tako mislijo, v njih trudu in težavah vpokojilo? kaj jih bo zadovoljne storilo, ko hoče vsak le imeti in vzivati, nihče pa svojiga križa sprejeti in nositi noče? V tem je le kersanstvo pomagati v stanu, ktero nas uči, de to življenje le za čas skušnje, očiševanja in pokorjenja imejmo, de se z voljnim prenašanjem križev in nadlog, v kterih se znajdemo, za dosego svoje prave domovine in večniga izveličanja pripravljamo. Le to, in to edino zamore nezadovoljnost v očitnim in domačim življenju odpraviti, in ljudi v trudu in naključbah njih težavniga stanu v resnici ponižne in v veri poterpežljive storiti. To pa se ni vse. Kersanstvo svojim spoznavcem pred oči postavi izgled našiga božjiga učenika, kterini imel, kamor bi bil svojo glavo naslonil. On nam kliče: „Kdor hoče moj učence biti, naj zatajuje sam sebe, naj zadene svoj križ in hodi za menoj“. Zdaj pa vprašam: Ali more kdo v tega božjiga učenika v živo verovati, in bi tudi v potrebi miren in zadovoljin ne bil? Zatorej jih je bilo vse čase na milijone, kteri so v tej veri v radovoljnim ali prisiljenim uboštvu, brez vzivanja dobrot tega življenja, zadovoljno in veselo živeli s spominam, de se njih učniku ni nič boljši godilo. Ne državna vladija, le njih vera jim je mir in tolažbo podelila.

Ena druga napaka pričujočiga časa je nezmerno poželenje in hotenje, brez dela in truda obogateti, po kterim nekteri posamezni in združeni ljudje le skupej grabiti išejo, in zavolj tega revne in delavne ljudi pritiskajo, samostane zavidajo in tarejo, in se clo cerkveniga premoženja polaknejo.

Tudi pri tem nobena državna oblast, ampak le kersanstvo edino v resnici pomagati zamore. Kersanstvo uči, de smo vsi udje eniga telesa, in torej en ud družiga zatirati ne sme; de smo vsi bratje med seboj, de brat brata ob to, kar je njegoviga, pripravljati, v njegove pravice segati, in v njegovo skodo in krivico sebe bogatiti ne sme. Ko bi kersanstvo vse stanove presinilo, bi ne bilo ne zatiravcov, ne zatiranih, kterih milo zdihovanje proti nebu za maševanje vpije. In kar obropanje samostanov in cerkev dotiče, nam božja beseda, skušnja in zgodovina spričuje, de od tod vzeto in dobljeno premoženje nikdar ne vladijam, ne posameznim v tem prizadetim osebam ni sreče prineslo, temuč de očitno prekletstvo božje posebno na takim ropu leži. Kersanstvo po besedah svetiga evangelija uči: „Kaj bo človeku pomagalo, ako celi svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ Kersanstvo lakomnosti in odertii sveta nasproti postavi Sinu Narvikšiga, kteri je v hlevcu rojen in v jasli položen bil, in v revšini živel.

Ena tretja velika napaka pričujočiga časa je nevoljnost in vpor proti vsakteri podložnosti, in tista prederznost, s ktero se vse, kar obstoji, omajati in razdjati skuša. Ta duh, kteri vsaki oblasti in vsinu dobrimu nasprotuje in povsod le sam gospodovati hoče, kteri, ko bi družiga ne imel, bi sam sebe ujedel, — je napuh. Kdo ga je v stanu ukrotiti? Le kersanstvo edino. Tega duha premagat je začetnik kersanstva na svet prišel. Duhu, kteri se je po naših prvih starsih na svet rodil, in se v sercu vsaciga človeka vgnjezdi, duhu napuha in nepokorsine — kersanstvo ravno svoje pglavitne čednosti, ponižnost in pokoršino nasproti postavi. Kristus ni prišel, svojo — temuč voljo svojiga Očeta spolnit: njegovi volji je bil podložin do smerti na križu; pokorin je bil tudi svojim staršem na zemlji in vsakteri človeški oblasti. Po sv. aposteljnu Pavlu on sam tako govori: „Bodite podložni viksi oblasti, ker je ni oblasti, razun od Boga, in ktera je, je od Boga postavljena. Kdor se torej gosposki zoperstavi, se božji naredbi zoperstavi; kteri se pa zoperstavijo, si sami pogubljenje nakopavajo“. „Gosposka je slu-

žabnica bozja, tebi v prid — pa maševavka v kaznovanje tega, kateri hudo dela. Zatorej bodite podložni ne le zavolj kazni, temuč tudi zavolj vesti. „Bodite pokorni kakor prosti, pa ne de bi prostost imeli v zagrinjalo hudobije, temuč kakor služabniki božji“. Kdor je torej v resnici kristjan, ni razposajen in samopašni, temuč je po izgledu svojiga učenika krotak in iz serca ponižen; tak ne išče nasprotovati in gospodovati, temuč se postavam z ravnim in voljnim srcem podverže, ne le zavolj kazni, temuč veliko bolj zavolj Boga. V tim tedaj le kersanske čednosti, ponižnost in pokorsina, pomagati zamorejo. Judje so svojo deželo ptuje oblasti resiti hotli, — svoje serce pa greha oprostiti, in z Bogam spravo storiti jim ni bilo mar; ter jih je za njih prevzetno početje strašno maševanje Bozje zadelo. Tukej veljajo besede nekiga pobožniga učeniga cerkveniga prednika: „Ako se bomo mi poboljšali, se bo kmal tudi vse okrog nas poboljšalo“.

Med sedanje napake in zlege so dalje šteti: povsod se širujoca laznjivost, nezanesljivost v spričevanju, krivo zavijanje postav, nepoštenost v sklepanju in spolnovanju pogodb, silno množenje in nedoločno potegovanje pravn itd. Duha resničnosti in ljubezni v serca vsaditi — to je edina pomoč, brezkončno po svetu razširjeno sleparjenje ustaviti. Ako se korenina ususi, usabne drevo. Ktera moč ali oblast pa je v stanu, duha resničnosti in ljubezni v serca vsaditi? Samo kersanstvo. Kristus je za spričevanje resnice v smert šel; zato se pravi kristjan od tiste strahljivosti in samopridnosti nikakor prevzeti ne da, de bi resnico zatajil ali po krivim pričeval. Kristus je v svoji cerkvi za zakon ali postavo izrekel: „Vaše govorjenje bodi: je, je! ne, ne! kar je več, je od hudiga“. Tako zanesljiva in zvesta bi tedaj resničnost kristjana biti morala, de bi clo nobene prisega treba ne bilo. Le samoljubnež se laže, ker se v svoji pravi podobi pokazati ne sme ali ne upa. Kristjan pa — čimu bi skri-val, kar v svoji ljubezni misli in hoče? Ondi pa, kjer je resnična kersanska blagovoljnost, tudi golj-fiviga sklepanja in kriviga razlaganja pogodb in nepoštenosti v pečanju z ljudmi biti ne more. Tudi pravde bi se med pravimi kristjani ne napravljale, ker je kersanstvo tistiga terdovratniga duha pre-magalo, iz kteriga se tožbe izhajajo. V kersanstvu bi razpertije ali clo ne vstale, ali pa bi se z mirno pogodbo lepo poravnale. Vera, ktera uči: „Ako se hoče kdo s tabo toževati in ti sukno vzeti, pusti mu raji še plajš“ — je vsimu kregu in raz-poru, in kar se iz njega izvira, nasproti. Ravno to velja od kriviga zavijanja postav, in od vsake druge goljfiije in prekanljivosti. Kersanstvo uči: „Dajte vsacimu, kar ste dolžni: davk, komur davk — col, komur col — strah, komur strah — čast, komur čast gre:“ in „Dajte cesarju, kar je cesar-jeviga“. Kdor je torej v resnici kristjan, vse svoje dolžnosti do cerkve in države zvesto in vestnodopolni. In kako dobro in blagovito bi za celo der-žavo bilo, ko bi vsi ljudje po kersanski vestnosti ravnali, se ne da dopovedati!

Ena daljejna pregreha sedanjiga časa je me-seno poželenje in razujzdano življenje v samskim in zakonskim stanu. Tudi, kar to za-dene, kersanstvo edino pomagati in ozdraviti za-more. Kersanstvo ne stavi v dolžnost le čistosti v zaderzanju, ampak tudi čistost serca. Kersanstvo od mladenca in device tiste posebne čednosti za-

hteva, brez kterih pri vsi drugotni spretnosti in vna-njih dobrotah nobene resnične ljubezni in nobene prave zakonske sreče ni. Kersanstvo zakonskim ljudem v sklenitvi Kristusovi z njegovo cerkvijo znamenito podobo pred oči postavi, in jih s tem eden družiga posvečevati, eden družiga k pobož-nimu življenju in večnemu izveličanju napeljevati uči. Kersanstvo po nerazvezljivi zakonski zavezi ljubezen in zvestobo, ktero si soprugi slovesno pred altarjem Gospodovim obljubijo, do smerti ohra-niti zapove. Ali ni torej kersanstvo, in samo ker-sanstvo v stanu, pri tistih, kateri se mu iz serca vdajo, meseno sladnost in poželjivost — izvir nar-več zlegov na svetu — berzdati in ukrotiti? Ali ni torej kersanstvo neskončna dobrota za posamez-niga človeka, za vsako družino in za celo der-žavo? Kaj družiga — kakor samo kersanstvo — mlade duše zlasti zoper nadlego in silo sedanjiga zapeljiviga sveta čiste privarvati, in jih z zataje-vanjem in premagovanjem samiga sebe, s poniž-nostjo, krotkostjo, poterpežljivostjo, z močjo, serčnostjo, stanovitnostjo in terdnim upanjem — kar je vse k srečnimu zakonu potrebno — navdati zamore?

Se ene napake pričujočiga časa tukej opom-nim, ktera posebno mir in blagor cele države spod-kopuje: to je zmiram veči nezaupnost ljud-stva do večiga dela deželske gosposke, ktera nezaupnost pa zlo tudi od tod izhaja, ker se jih veliko vradnikov (deželskih gospodov v cesar-skih službah) verskih obredov, službe božje, sve-tih zakramentov itd. ne vdeležuje, ali pa pri tem pohujšljivo zaderži. Ljudstvo namreč po svojim prostim umu tako modruje: Kdor v vnanim po veri ne živi, je tudi v sercu nima; kdor v sercu vere nima, tudi nima vesti; kdor pa vesti nima, in Bogu zvest ni, naš prijatelj biti ne more, ni nepodkup-ljiv, ni resnici in pravici zvest mož, ampak samo-voljno in samopridno ravná. Ako ljudstvo zraven tega zdaj tu, zdaj tam samo vidi, de se terdoba ali clo nezvestoba godi, de se postava zoper pravico krivo zavija, de se v pisarnicah marsikdaj duhovšina in vera sama očitno zaničuje in zasra-muje, je v svojih mislih in v svoji nezaupnosti še bolj poterjeno. Kako vse drugači pa bi bilo, ko bi predniki in podložni v nar viškim in nar draj-sim, kar človek ima, v spoznanju žive vere zedi-njeni bili! Toliko je očitno, de, ko bi vsi državni služabniki iz kersanskiga prepričanja v cerkev ho-dili, to prepričanje v svojih vradnih opravilih v nepremakljivi pravčnosti in očitni skerbljivosti po-kazali, in zlasti v spolnovanju kersanskih dolžnost lep izgled dajali, bi se zaupanje ljudstva do njih zlo povzdignilo, in vsa njih nasprotna zadeva po-boljšala. Tudi je gotovo, de vradnik ali državni služabnik, ako je v resnici in iz serca kristjan, in se torej za hišnika Gospodoviga spozna, za vestno izpeljevanje svojih opravil in dolžnost veliko več in močnejših nagibov ima, kakoršnih nekristjan ali le po imenu kristjan imeti ne more; tak kersansk vradnik brez razločka stanu in osebe povsod po vsi pravici ravná, in se zlasti za zatirane revne, vdove in sirote poteguje.

(Dalje sledi.)

Lepo zaderžanje vojšakov v pred-lanskim puntu.

Na Dunaju je živel mlad mož, Janez po ime-nu, ki je znal dobro na gitaro igrati, s čemur

si je marsikteri lep krajcar perslužil, pa kakor vesel vinsk bratec ga je ravno tako urno zapravil, kakor perpravil. V eni sami reči se je pa vender le pametno in modro nosil, namreč per ženitvi, ter si prav pridne in pobožne ženke poiskal. Ko je gitara iz navade prišla, se je citek lotil. Po gostivnicah okoli je brenkal in tako več let svojo družino preživil. Marsiktero umazano je zraven zapel, je norčeval z duhovskim stanam in sv. rečmi in je v porednih pesmih hvalil novo razuzdano svobodo, enakost in bratinstvo, kakor je ravno veter po Dunajskih ulicah vlekel.

V predlanjskim Dunajskim puntu v oktobru se je tudi naš Janez puntarjem perdružil in ravno v tiste vrata z vso močjo strelati pomagal, nad kterimi je čudovita podoba Matere božje namalana bila, kakor se je v „Zgodnji Danici“ že bralo. Ko drugi dan na večer ves zmarran domu pride in svoji ženi grozovitne pergodbe poprejšniga dne z bahanjem perpoveduje, je ta od strahu in groze ko zid obleдела. Silil jo je, mu povedati, zakaj de je toliko žalostna; in začela mu je s serčno in ginljivo besedo kazati, kako hudobno in nehvaležno je ravnal zoper Boga in dobriga cesarja.

Pamet se Janezu zvedri, grozi se mu pred njegovo lastno hudobijo, žal mu je, kar je storil ter spozna, de se le z begam oteti zamore, de ga njegovi zlobni tovarši več k puntanju silili ne bojo. Še ni pol ure preteklo, je bila cela družina že na potu; oče je nesel nar mlajši hčer, mati pa nar mlajšiga fantika v naročju; starejši hčerka je nesla citre, starejši fantek pa v culici nekoliko nar potrebnisiga perila. Skerbna mati tudi malo goldinarjev pozabila ni, ki jih je še prihranjene imela.

Že zavolj otrok deleč iti nista mogla; v nar bližnji vasi pred mestam sta ostala. Tode v dveh dneh so tudi tu puntarji zmagali; lepe visoke drevesa za cesto so sekali in z njimi po ulicah pregraje delali, cesarskim vojsakam v bran. Spet je mogel naš Janez bežati, de bi vnovič persiljen ne bil, zoper cesarja meč potegniti.

Per slovesu sta si z ženo dnarje med seboj razdelila, pa kaj de je v osmih dneh že dnarjev zmanjkalo in persiljena je bila, židano ruto, ki jo je o binkostih za tri sreberne goldinarje kupila, zdaj za sama dva hleba dati. — Pa tudi kruha je kmalo zmanjkalo in celo noč je bitko k Bogu zdihovala, de bi njo in njene otroke saj smert lakote obvaroval. Ko je v jutro vstala, zagleda, de so vse pregraje z ulic zginile; in tiho in mirno je povsod bilo, zakaj puntarji so jo pred hrabro cesarsko armado že v znotranje mesto potegnili. Mirno in v lepim ređu so cesarski vojsaki po ulicah marsirali in povelje je prišlo, na večer vse okna obilno razsvetliti, de bi jih puntarji kje v temi morebiti ne napadli.

Od veselja je ženi serce igralo; ali kaj de je misel na lačne otroke naglo veselje zadušila! Zgodaj, še preden se je mračiti začelo, je otroke k pokoju spravila, sama pa je še po hiši pospravljala. Na enkrat se slišijo po stopnicah glasne stopinje možaka, vrata se odprejo, in prestrašena žena zagleda vojsaka, vsiga oboroženiga, ki jo s serditim in gorečim obrazam popraša, zakaj de okna niso razsvetljene. S solzami mu žena potoži, de nima ne koščka sveče, še kruha ne, za čvetero svojih lačnih otrok.

Vojsak odgovori: Naše povelje se mora dopolniti; svojimu stotniku bom povedal, naj potem

z vami stori, kar hoče; na to se oberne in gre. Uboga žena je zdaj v groznim strahu, že je v mislih vidila, kako jo vojsaki popadejo, od otrok odtergajo, v ječo veržejo, otroke pa lakote umreti pustijo. — Čez pol ure priropoče vojsak spet nazaj in na gibkih plajsa se mu vidi, de nekaj pod njim nese. Zdaj ga razgerne in položi na mizo dva funta sveč, nekoliko funtov mesa in štiri hlebe, ter reče: „Žena! mi imamo tudi otroke doma in vemo, kako lakota boli; vzemite ta mali dar, saj pride iz dobriga serca; pa nikar ne pozabite po povelji okna razsvetliti“.

Kako razveseljena je bila uboga žena, s koliko radostjo je goreče sveče na okna postavila, in kako skerbno je čula, de ji niso pred juternim mrakam ugasnile! Drugi dan pride en oficir in jo vpraša, zakaj de je snoči tako pozno svoje okna razsvetlila? Ko mu je vse dopovedala, kar se je zgodilo, je rekel: „Tako bi bil vsak pravi avstrijski vojsak storil. Tode s tem darom vam pa veliko le ni pomagano; tukej imate nekoliko srebernih tolarjev; jaz jih težko nosim, in kdo ve, če bi jih kedaj boljši obrniti zamogel.“ — Boben zapoje in preden se je žena se zahvaliti utegnila, je bil hrabri vojsak že iz hiše.

Ali smo že per puntarjih in prekuenežih tudi kdaj od kteriga tako lepiga in velikodušniga djanja kaj brali? — Ti vsi nosijo ljubezen in usmiljenje do ubogih le na jeziku, v sercu pa so polni sebičnosti, in skerbijo v imenu ubogih le vsak za svojo mavho. — „Po njih delih jih bote spoznali“. Mat. 7, 16. K—

Nektere vošila.

Kar do zdaj pri nas ni bilo, se začne ze semtertje veselo kazati. V marsikterih rečeh se je že kaj pre naredilo, po čimur smo dolgo časa hrepeneli; na eni in drugi strani se cerkveno življenje bolj veselozbuduje in razevita; vender naj nam nikar nihče ne zameri, če še kake vošila tukej naznanimo.

1. Za podučenje mladosti v keršanski veri imamo katekizem za šole na kmetih, in ta je tudi kakor veljaven spoznan; vonder še zmirej se posluži eden tega, drugi družiga katekizma, kteri se v besedi in v zverstenji naukov od šolskiga razločijo. Tako mladost večkrat zdaj po tej zdaj po tej viži svete nauke razlagati sliši, in ko odrase, ne ve jih ne s to, ne z drugo besedo. Naj bi pri novih natisih vonder vse keršanske nauke na podlago šolskiga pre naredili — in pa naj bi se šolskimu nektere prašanja, ki so gotovo le po spregledanji izpušene, pridjati hotle, dokler morebiti ne dobimo noviga katekizma za vse avstrijske škofije.

V novim ljubljanskim ritualu se najdejo mnoge postave ponovljene, ki so bile popred nekako pozabljene: od cerimonij pri pokopih, od obhajanja zakona kar nar bolj mogoče o zjutrejnih urah, od kropljenja vode ob nedeljah, od papeževiga žegna v smertni uri in druge. Eni se po teh postavah derže, drugi ne; in ljudstvo časih tiste, ki se postav derže, za svojoglavne ima. Nekteri še teh pobožnost ljudem ne privosijo, ktere so po sedanjih cerkvenih postavah dovoljene, drugi večkrat posebne posebnosti silijo; zopet se nad takim ravnanjem ljudstvo spodtikuje. Naj bi pač ne le duša postave edina bila, ampak tudi telo, to je spolnovanje. Ravno to bi rekli tudi od molitev pri očitni službi božji; božje čednosti se molijo tukej tako, tam tako; in še molitvine bukve si niso z besedo katekizma vselej enake.

To nima praviga prida; tudi tukej naj bo več edinosti.
— Naj nihče te besede pisatelju ne zameri, desiravno
ima vsak — —.

H.

CXII. Laudate pueri Dominum.

Vi mašniki božji, hvalite Gospoda,
Hvalite Gospoda od roda do roda!
Vsi hlapeci Gospoda Gospodnje Ime
Naj molijo, hvalijo, častijo, glase!

Česeno, zvisvano in spevano bodi
Gospodovo sveto Ime med narodi;
To danes, to jutri, to božji ves čas
Na jutru, večeru, na jugu, per nas.

Od solčniga zhoda do njega zahoda
Vse ljudstva častite, hvalite Gospoda;
Jeziki vsi pesem Mu pojte eno,
Daritev darujte le eno samo!

Uzvisen Gospod je nad ljuške slovesa,
Njegova vseslava presega nebesa;
Kdo meril se ž Njim bo človeških otrok,
Z Njim, ki na visokim prebiva — naš Bog?

On zre na ponižne v nebeški planjavi,
On zre na ponižne v pozemski dobravi;
Dobrotno nezmožniga dvigne s smeti,
Ubožčiku v blatu rokó pomoli,

Ter ga posadi med naj perve pervake,
Med perve — med svojiga ljudstva veljake. —
On neblagoslovljeno vséli u krog,
Ko mater veselo, obilnih otrok. Jeran.

Ktero obrekovanje je nar hujši?

Kdor samiga sebe modriga šteje, je malokrat moder; kogar drugi ljudje modriga štejejo, je pogosto nar hujši obrekovavec, ako res ni moder. Če trap čez koga kej reče, se ne porajta toliko; če začne modrijan objedati, je opravljanje in obrekovanje nar hujši; povsod se govori in sliši: „res je, ta in ta je rekel“. Modri moške se morajo nar bolj varovati ogovarjanja, ker če se oni nad bližnjim pregrešé, se hudo pregrešé.

Tata ne brata!

S tatam in goljufam se nikar ne meni. Če ti piti ali jesti ponuja, nikar ne pij in ne jej od njega; če ti denar ponuja, nikar ga jemlji; če ti blago prodaja, nikar ne kupuj, kar je on nakradel; če te v hišo kliče, proč od hiše pojdi; če ti reče: moj brati! reci: jest nisim tat.

Razgled po kersanskim svetu.

Češko. Unidan je v nemškim Gradcu ena sova utihnila, zdaj pa v Pragi druga. C. k. predsedništvo deželnega vojniskiga poveljništva je 25. sušca prekljicani list: „Česko-bratrsky Vestník“, vredovan ed nekakiga Jožefa Ružička, za čas obsede prepovedalo. Tako doseže pravica puntarstvo zoper Boga in deržavo. — Ravno taka se je zgodila v Milanu časniku: „La Fenice“. — Hudobija in laž le kak čas gospoduje, za to se pa tisti čas toliko hujši šopiri. Njen pogin je pa vselej zaničljiv in sramotin. Koliko laži, obrekovanja in zapeljevanja, de je imenovani lažnjivo — „bratersky Vestník“ trosil, to ve „Blahovest“, kateri je bil večkrat persiljen ga vganjati; zdaj se bo nekoliko opočil, dokler se kak brat ali sestra ranjčiga volkodlaka v ovčji koži ne oglasi.

Iz Prage. 3. sušca je bila začasna kapela v Karolinu od g. kardinala in nadškofa slavno blagoslovljena. Pri ti priložnosti je prevzvišeni vikši pastir Svarcenberg v češki besedi ljudstvu govoril ali pridigoval.

Iz Dunaja. Bukvar Braumüller naznani, de bodo postne pridige, ki jih ima letas sloviti Dr. Veith v Pragi v Uršulinarski cerkvi, precej po veliki noči v njegovi zalogi na svitlo prišle. Perčakuje se tudi natis „govorov o psalmih“, ki jih je on v Praški duhovščnici imel.

— La civiltà cattolica, pubblicazione periodica. Questo interessantissimo Periodico che discute le più rilevanti materie sociali e politiche sotto il punto di vista religioso con una rivista di stampa e con una Cronica contemporanea ha avuto un successo unico in Italia a che ha rarissimi esempj in altri paesi. Lo si pubblica il 1 e 3 Sabato del mese, per ciò 24 fascicoli (a 7 e 8 fogli) per l'anno. Chi volesse associarsi in Vienna e negli Stati Austriaci, può rivolgersi alla Ditta: A. Sternikel e Sintenis (quondam P. Rohrmann, Librajo dell' J. R. Corte) Wallnerstrasse Nr. 265, al cantone della strada chiamo. Brunngrasse, dirimpetto al Palazzo Esterházy. Il Prezzo dell' Abbonamento è per sei mesi fior. 8, e per un' anno fior. 15 Monet. di Conv.

Iz Carigrada. Na Jutrovim se zopet čerini oblaki kažejo. General Aupick je tirjal, de naj se katoličanam sveti kraji nazaj dajo, po pogodbah 1673 in 1740. leta, v kterih je turška vladija obljubila, katoličanam posestvo svetih krajev v obljubljeni deželi ohraniti. Na to tirjanje je vladija odgovor dala, ki francoskimu poslancu ni všeč. Ona sicer imenovane pogodbe poterdí, pa še pristavi, de se mora tudi deržati razsodb, ki so se v té zadevi zgodile in ki so že pravno moč zadobile. To se pa pravi, de vse per starim ostane.

Iz Berna. Sovražnik vedno iše, koga bi požerl. Bukve, ki imajo zapeljivo ime „pobožne ure“. (Stunden der Andacht) se v češki jezik prestavljene trosijo med ljudstvo, mu kersanskiga duha vzeti in v nejevero polagama pahnuti. O tej nevarnosti je škoflštvo duhovščino opomnilo vedniga čuvanja, pa tudi pristavilo, de naj se da vsim vernim vediti, de je te bukve zbor prepovedanih bukev 27. listopada 1820 med nejeverske, pohujšijive in zapeljive bukve vpisal.

Cerkveno slovstvo.

V Gradcu per Kienreichu je prvi tečaj pridig vis. čast. gosp. Dr. Alojza Schlör-a na svitlo prišel pod naslovom: „Samenkörner des katholischen Glaubens oder Predigten über verschiedene religiöse Gegenstände und Feste. Resnična želja, katolsko vero pospešiti in kake zerna resnice v dovetne serca vsjati je slavniga pisaveca naklonila, eno versto pridig v natis dati, ki jih je per raznih priložnostih v Gospodovih praznikih, v praznikih prečastite device Marije in drugih svetnikov imel. Menim, de bo s tem delam vsim ustrezno, kateri že iz poprej nasvitlo danih spisov gosp. Dr. Schlör-a vejo po vrednosti ceniti.

Darila za čast. misijonarja g. Dr. Ignacija Knobleherja.

	Od poprej	243 gld. 56 kr.
Iz Hin N. N.	—	„ 10 „
„ „ Marija Podbevšek	—	„ 20 „
En duhoven	2	„ — „
Gospod M. S. v Terstu	5	„ — „
Skupej	251 gld. 26 kr.	